

## Hạnh Phúc Một Lần Mong Manh

Đằng bất ngờ đến cửa hàng, nơi tôi làm việc. Tóc Đằng bay bay, những sợi tóc mỏng thưa hé một vầng trán rộng đàn ông. Chàng mở nụ cười với tôi, đánh tan mất những nghiêm nghị ít nói thường ngày trên khuôn mặt. Tôi hơi bối rối khi gặp chàng, nhất là ở nơi này, một chỗ mà tôi muốn né tránh những soi mói riêng tư từ những người làm việc chung.

Nhưng không hiểu sao, sáng nay khi Đằng gọi tôi, tôi trả lời vui vẻ với chàng. Đằng hỏi tôi, Thúy ơi, em mặc áo size nào. Tôi trả lời, em mặc áo size nhỏ thôi, trừ phi áo khoác ngoài thì lớn hơn một chút. Rồi tôi bất chợt nói với chàng, đừng nói là anh đang đi phỏ mua áo cho em đấy nhé. Đằng chỉ cười bên kia ống nói. Rồi Đằng đến đây. Gói quà lớn ôm trên tay. Chàng cười nhưng ánh mắt có nhiều bối rối. Trời ơi, sao anh lại mua thế này, em đã nói đừng mà, đâu cần thiết đâu. Đằng cười. Merry Christmas Thúy đó.

Rồi Đằng đi. Tôi trở vào cửa tiệm, mở gói quà, mà lòng đã đoán là một chiếc áo. Đúng vậy, Đằng mua cho tôi cái áo khoác ngoài, vải jean, đẹp lắm, kiểu mới. Rồi một phong thiệp giáng sinh. Đằng ngại ngùng, nên không viết nhiều, chỉ viết thêm hai chữ Thương Chúc, bên cạnh những dòng chữ đã in sẵn trên thiệp. Nhưng tôi hiểu Đằng. Tình chàng vừa tỏ đấy, ngọt ngào lắm.

Tôi gọi điện cho Đằng, cảm ơn chàng món quà. Đằng muốn hẹn gặp tôi, mình đi ăn tối với nhau một buổi nghe Thúy. Tôi hơi do dự, nhưng cũng gật đầu với chàng. Nhưng sau mùa lễ nghe Đằng. Tháng này, mùa lễ, cửa hàng em bận rộn khách lắm, em phải làm thêm giờ, cho em hẹn với anh qua mùa lễ lớn này nhé. Ừ, lúc nào cũng được. Đằng nói, có vẻ mừng vui lắm.

Một tháng sau đó.....

Buổi tối tháng 1, tuần lễ chuẩn bị đón Tết Việt Nam. Ở xứ Mỹ này đã ba mùa Tết rồi, tôi vẫn không cảm nhận được niềm vui của ngày Tết. Tôi vẫn nhớ những ngày Tết ở quê nhà, nhất là những ngày trước Tết. Gia đình tôi chuẩn bị đón Tết, chuẩn bị nấu bánh chưng, vui lắm. Giờ đây, ba năm qua hơn, tôi ở xứ Mỹ này một mình, không bố mẹ anh chị em nào với tôi. Cô đơn hơn mỗi khi Tết về.

Tôi trang điểm cẩn thận hơn thường ngày. Tô một chút son, kẻ một chút phấn, nét hơn. Chọn cho mình một chiếc áo màu hồng, đẹp nhất mà tôi thích. Đằng hẹn với tôi tối nay. Tôi lái xe đến điểm hẹn. Chàng đã đợi tôi, rồi đón tôi mừng rỡ. Tôi nhìn Đằng, thấy chàng vui, tôi vui. Tôi qua xe của Đằng. Chàng lái xe về hướng biển.

Thực sự tôi cũng không hiểu sao, tôi lại nhận lời Đằng xuống phỏ đêm nay. Đền nhìn thiên hạ xôn xao, nhộn nhịp. Xuân đến rồi, nhưng thành phố ở đây vẫn còn cái lạnh kéo từ mùa đông. Gió lạnh buốt da thịt. Tay chân tôi tê cứng, như đóng băng. Tôi vẫn chưa tiếp nhận nổi được cái lạnh của nước Mỹ. Dù nơi đây là miền nam California, chứ không phải ở các tiểu bang miền đông hay miền bắc tuyết băng. Cho nên tôi vẫn ngại ngùng khi ra phỏ hay rời khỏi nhà. Vậy mà tối nay, tôi nhận lời của Đằng xuống phỏ đi bộ dưới biển.

Thực sự, hôm nay tôi đã phá vỡ đời sống mình. Tôi nhận lời đi chơi với Đăng là tôi phá vỡ bức tường đạo lý giam cầm đời sống tôi, trói buộc tình cảm tôi với Đăng. Tôi cố tình quên tôi, quên mình là ai, quên Đăng là ai. Nhưng tôi muốn đập phá những bốn phận, những ràng buộc đã giam giữ tôi bấy lâu nay. Tôi muốn đổi thay, nếp sống. Đổi thay con người cần cỗi trong tôi. Bằng một cuộc cách mạng nhỏ. Dò xem phản ứng của thiên hạ. Ghi nhận những lời chê bai, bình phẩm của mọi người. Nên có lẽ, vì thế, tôi nhận lời Đăng không đắn đo, do dự, khi Đăng tỏ ý.

Đọc trong mắt Đăng một sự ngạc nhiên. Một mừng vui lẫn thắc mắc. Tôi vẫn thản nhiên chờ đợi nơi Đăng một câu hỏi, nhưng Đăng không nói gì hơn ngoài câu dặn dò.:

- Anh sẽ chờ ở bãi đậu xe bên cạnh cửa hàng Thúy làm việc.

Tôi cười hứa hẹn:

- Dạ, Thúy sẽ đến.

Tôi đã làm như thế. Nghĩa là cố quên đi những gì tôi không được quyền làm. Làm thế, có nghĩa là, tôi đã quyết định. Tôi được quyền sai khiến và sử dụng cuộc đời của riêng tôi. Không tùy thuộc vào một ai nữa hết.

Tôi còn nhớ, đêm mà tôi trở về nhà sau khi Đăng đã đến và trao món quà Giáng Sinh hôm tháng 12. Tôi đã uống một viên thuốc ngủ nặng nhất, để không cứ trần trọc vì Đăng nữa. Tôi, khi gặp Đăng hôm đó, đọc trong ánh mắt chàng, đọc hai chữ Thương Chúc chàng chỉ viết như thế mà thôi, tôi đã hiểu. Tôi đã phải phân vân bối rối trong tim. Đêm đó ngủ không được. Tôi đã cảm nhận trái tim tôi sắp đưa tôi qua một khúc quanh mới của cuộc đời. Tôi biết rồi tôi sẽ phải có ngày ăn năn hối hận. Con người tôi, từ hơn ba năm qua ở Mỹ này, đã phải sống trong những khuôn khổ chật hẹp của đạo đức. Không thích ứng cho một cuộc nổi loạn. Để bây giờ nhìn thấy Đăng, đi bên tôi trong cái lạnh của mùa Xuân chưa hoàn toàn đến. Tôi không thể nào thối lui được nữa. Tôi sợ. Tôi bám chặt vào cánh tay của Đăng, để khỏi ngã quy. Đăng choàng vai tôi, ghì chặt:

- Thúy lạnh lắm hả.

Tôi chỉ gật đầu, không dám nói thật những ngổn ngang trong lòng mình. Chỉ vì Đăng. Tôi ước ao đã gặp Đăng trong một hoàn cảnh khác. Đăng sẽ không phải là Đăng. Tôi đã không phải là tôi. Như hiện tại ngang trái của cả hai chúng tôi.

Đăng đưa tôi vào một nhà hàng nhỏ, xinh xắn, nằm ngay bên biển, có thể nhìn thấy những con sóng biển về đêm. Phía bên dưới là đường phố, mọi người đang qua lại huyên thuyên tiếng cười đùa.

Tôi kéo cao cổ áo, rùng mình. Quán lại khăn choàng. Tôi chợt thấy phố xá đẹp, biển đêm đẹp. Xa xa là đèn màu của thành phố vươn lên buổi tối. Tôi như ngất ngây. Đăng nắm lấy bàn tay tôi, nhẹ nhàng trân quý trên môi chàng, Tôi không rút lại, nhưng trái tim nhói đau. Hạnh phúc sao lại nhói đau. Tôi hỏi tim mình. Nhưng tôi để nguyên bàn tay trên đôi môi của Đăng, chàng hôn nhẹ. Tôi vừa phá vỡ bức tường đạo lý của đời sống mình.

.....

Cách nay đã nhiều năm, đã rất lâu. Tôi đã gặp Đăng lần đầu, khi chàng và gia đình về Việt Nam trong chuyến du lịch thăm quê nhà, gia đình. Tôi làm việc trong công ty do một người chị của vợ Đăng làm giám đốc. Những lần đó, tôi thân nhiên và hồn nhiên khi gặp Đăng và vợ con chàng. Đăng vẫn hay có những cái nhìn lén lút với tôi, tôi vẫn hay bắt gặp nhưng lơ đi không chú ý. Chẳng có suy nghĩ nào đã xảy ra bất thường trong trí óc tôi. Chẳng có những xao xuyến nào bất thường đã xảy ra trong tim tôi. Tôi tôn trọng gia đình của Đăng như anh chị của tôi.

Tôi là một người con gái không may mắn, sinh ra trong một gia đình phải vất vả bươn chải với cuộc sống. Quê tôi từ Hải Phòng, gia đình tôi vào miền Nam từ lúc tôi còn rất nhỏ, sống ở thành phố Sài Gòn cũng đã gần hai mươi năm. Tôi vào làm việc cho một công ty sản xuất bánh kẹo của chị Sương, là người chị lớn bên vợ của Đăng. Tôi chỉ biết cố gắng làm việc để góp sức nuôi cơm áo cho cha mẹ và các em tôi. Chuyện tình cảm hay trai gái, tôi chưa có lần nghĩ qua lúc đó, dù đã hơn 20 tuổi.

Nhiều người vẫn nói tôi là thiếu nữ có nhan sắc, nếu không hãnh diện nói mình là đẹp. Tôi cũng đã có những người con trai đồng lúa, đồng xóm, đồng trường theo tán tỉnh, nhưng trái tim tôi hờ hững không cảm xúc với ai cả. Cuộc sống gia đình tôi rất khó khăn về kinh tế. Tôi là con gái trưởng. Tôi chỉ muốn tập trung đời sống mình làm việc, để lo cho bố mẹ tôi, các em tôi. Tôi cũng không có tham vọng hay mơ ước nào quá nhiều cho cuộc đời mình. Chỉ muốn sống một cuộc đời rất giản dị, đừng bị phong ba, và ổn định kinh tế gia đình mà thôi. Tôi làm việc cho công ty xuất khẩu bánh kẹo của bên gia đình chị vợ Đăng đã lâu năm, đồng lương cũng khá so với một người còn trẻ tuổi, không có bằng cấp đại học như tôi. Trong công ty, tôi là một trợ lý của chị Sương, được tin cậy.

Nhiều năm lúc đó, gia đình của Đăng chỉ thỉnh thoảng vài ba năm mới về Việt Nam một lần. Nên tôi cũng chỉ hai ba năm mới gặp Hằng, vợ Đăng. Nhưng riêng Đăng thì thường xuyên lui tới với Việt Nam, có khi nhiều lần trong một năm. Lúc đó, qua chị Sương, tôi biết Đăng là một chuyên gia kinh tế, làm tư vấn cho các công ty người Mỹ muốn đầu tư vào Việt Nam, nên công việc thường xuyên về quê hương. Mỗi chuyến về, chàng vẫn ghé gia đình chị Sương. Tình cờ, mỗi lần chàng ghé ngang, đều có gặp tôi. Nhưng Đăng chưa bao giờ nói với tôi một câu nói nào, dù tôi vẫn nhận ra những ánh mắt chàng nhìn tôi rất dịu dàng, như có thương yêu.

Hơn ba năm trước, chị Sương quyết định mở chi nhánh công ty tại Mỹ, để phát triển kinh doanh. Tôi xin nhận lấy vị trí công việc đại diện công ty tại Mỹ. Công ty mở một cửa hàng sản phẩm bánh kẹo ngay tại trung tâm khu phố người Việt Little Sài Gòn. Tôi được giao trách nhiệm đại diện công ty tại Mỹ và cũng làm quản lý cửa hàng này. Chị Sương sắp xếp cho tôi sống chung với gia đình ba má và các em của chị tại Mỹ. Tôi đã sống trong ngôi nhà với những thân quyến bên vợ Đăng từ hơn ba năm nay.

Từ ngày sang Mỹ sống chung ngôi nhà với họ, có một người em út của chị Sương lại để ý làm quen với tôi. Tôi nghĩ đến tương lai của gia đình mình, nghĩ đến cơ hội có thể sống thường trú trên nước Mỹ này, tôi nhận lời quen với Kim tức người em út của chị Sương. Kim sống ở Mỹ từ nhỏ, lớn lên theo văn hóa của người Mỹ nhiều hơn. Tiếng Việt vẫn biết nói, biết nghe, nhưng không biết viết nhiều. Trong tình cảm đối với tôi, Kim không bày tỏ được bằng tiếng Việt. Tôi thực sự không có chút thương yêu nào với Kim, nhưng bằng lòng vì muốn một cơ hội cho tương lai. Chỉ có tương lai ở nước Mỹ này, thì tôi muốn lo được tương lai cho gia đình ba mẹ và các em

tôi ở quê nhà.

Nhưng tôi vẫn chưa nhận lời thành hôn của Kim. Tôi nghĩ có ngày tôi sẽ làm vợ Kim. Nhưng ngay lúc này, với sự đồng ý của mọi người, tôi bằng lòng ứng ra một số tiền, để Kim giúp tôi làm giấy tờ hôn thú cho thủ tục hôn nhân di trú ở Mỹ. Tôi muốn sòng phẳng như thế, vì không chắc ngày sau tôi sẽ quyết định thế nào với chuyện tình cảm. Tôi nói với Kim là khi nào xong thủ tục di trú, có thể xanh thường trú nhân, tôi sẽ quay về Việt Nam với Kim rồi làm lễ cưới bên đó, có ba mẹ họ hàng và xóm giềng của tôi chứng kiến. Cho đến ngày đó, tôi vẫn khép giữ riêng tôi đời sống một người con gái. Kim cũng đồng ý. Anh chàng chiều tôi rất mực thương yêu, lúc nào cũng mua sắm cho tôi những gì tôi cần, tôi muốn. Số tiền tôi trả cho Kim để làm thủ tục di trú, thì Kim cất giữ, nói là sẽ để vào ngân hàng, đưa lại cho tôi ngày sau. Tôi cảm động, nhưng lại không bị phá vỡ trái tim để thương yêu tràn đến cho Kim. Dường như tôi có vẻ lợi dụng tình cảm chàng cho quyền lợi tôi nhiều hơn. Nhưng thực sự tôi không biết phải làm sao.

Ba năm hơn sống ở Mỹ, tôi bị đưa đẩy gặp gỡ Đàng nhiều hơn. Chàng kín đáo chú ý đến tôi. Không ai nhận thấy, nhưng tôi cảm nhận được. Vợ Đàng là người phụ nữ đa nghi, hay ghen chồng lắm, nên cũng quan sát kỹ mỗi khi Đàng theo vợ sang bên nhạc gia của mình, nơi tôi sống chung với một gia đình bảy, tám người. Đàng cũng luôn cẩn thận trong từng lời nói, từng ánh mắt. Nhưng cũng thỉnh thoảng, chàng nói những điều, mà tôi cảm nhận đó là riêng tư cho tôi, những điều sẵn sốc thiết tha.

Khi sang Mỹ, tôi mới biết Đàng là người có địa vị trong xã hội. Tên tuổi chàng, nhiều người biết, nếu không nói là ai trong cộng đồng người Việt này cũng biết. Chàng không giàu, nhưng là người đàn ông giỏi, nhiều khả năng, và đã có nhiều chức vụ tầm cỡ trong sự nghiệp và đối với xã hội. Đàng không khoe khoang mình, nhưng tôi đã chú ý đến Đàng nhiều hơn. Tôi cảm thấy vui hơn, mỗi lần có Đàng ghé qua nhà. Tôi cảm thấy vui hơn, mỗi khi đi chơi đâu, có Đàng cùng tham gia trong chuyến đi. Thỉnh thoảng, tôi đọc ra chút hờn ghen của Đàng khi thấy tôi bên cạnh Kim. Chàng cố né tránh tôi không lộ ra điều đó, tôi con gái tinh ý, chú ý đến chàng, tôi nhận ra.

Một lần, vì cần thiết phải có Đàng giúp, tôi nhờ chàng lái xe đưa tôi đi làm một thủ tục giấy tờ quan trọng. Hôm đó, tôi còn nhớ, Đàng có vẻ vui lắm khi có tôi ngồi bên cạnh, nói huyên thuyên, chứ không còn bản chất ít nói thường ngày. Chàng kể chuyện này, chuyện nọ, chuyện tình cảm của riêng mình nữa. Tôi nghe, tự nhiên thấy hòa đồng với Đàng nhiều hơn. Hôm đó, tôi còn nhớ, Đàng lái xe lạc đường lung tung, chính chàng phải bật cười bối rối... không hiểu sao hôm nay lái xe cứ bị lạc đường thế này. Hôm đó, lần đầu ngồi chung xe chỉ riêng chàng, riêng tôi, mà tôi thấy Đàng vui lắm. Tôi cũng vui. Hôm đó, về nhà, tôi thấy vui rất nhiều, trong tim.

Cho đến tháng 12 mùa lễ Giáng Sinh vừa rồi, Đàng bất ngờ mua quà cho tôi. Chỉ là một cái áo. Nhưng Đàng bạo dạn quá rồi. Chàng vừa tỏ tình thầm lặng với tôi. Tôi cũng bạo dạn quá rồi. Tôi vừa thầm lặng đón nhận tình chàng, qua món quà.

Chàng đã mời tôi đi chơi riêng, xuống phố biển, ngồi nhìn biển, chỉ riêng hai đứa tôi. Tôi đã nhận lời, phá bỏ những gì giam hãm tôi, phá vỡ những gì mà tôi tự trói buộc, né tránh nhiều năm qua.

.....

Tôi bất ngờ hỏi Đăng, rút bàn tay về:

- Sao anh phải làm khổ anh, khổ Thúy như thế chứ hả? Mình có quyền đâu? Làm sao em là của anh được chứ hả? Làm sao anh là của em được chứ hả?

Đăng im lặng, không trả lời được. Mắt chàng buồn thiu. Đăng nói, điều tôi biết chàng sẽ nói nhưng đã không muốn chàng bao giờ nói ra:

-Anh yêu em, nhiều lắm, lâu lắm rồi.

Tôi tin Đăng chân thật với câu nói. Bởi vì Tôi đã gặp Đăng mười năm trước, chàng không phải là loại người đàn ông trăng hoa, đùa giỡn tình cảm người khác. Tôi tin chàng, bởi vì, mười năm qua lúc nào Đăng vẫn có ánh mắt như thế khi nhìn tôi. Dịu dàng, yêu thương, che giấu.

Tôi lắc đầu, bật khóc:

-Em sẽ khổ Đăng ơi. Chúng ta sẽ khổ. Mọi người chung quanh chúng ta sẽ khổ. Thôi đi Đăng ơi, mình nên dừng lại, trước khi không còn kịp nữa.

Đăng lại tha thiết nói với tôi những lời thương yêu. Tôi lại nói, trong buồn đau, trong thương yêu:

-Em cũng thương anh, Đăng ơi. Em thật sự đã bị cảm giác yêu thương anh rồi. Nhưng em không thể được, anh cũng làm sao đến với em được đây chứ. Thôi, đừng làm em khổ.

Tôi nói với Đăng đừng yêu thương tôi nữa, để tôi sẽ không khổ. Nhưng trời ơi, nếu Đăng không yêu thương tôi nữa, có thật tôi sẽ không khổ, hay chìm sâu trong bể khổ trái tim tôi.

Tôi nói với Đăng hãy đưa tôi về. Chúng tôi rời phố biển. Những tiếng sóng biển đêm như gầm thét cho ai. Đăng buồn lắm trong mắt, không nói nhiều nữa. Chàng lái xe trở về thành phố chúng tôi. Chàng lại nắm lấy bàn tay tôi. Tôi cứ để yên. Tôi đã bằng lòng, bất chấp. Cả hai chúng tôi im lặng. Mùa Xuân đang đến trong thành phố. Xe đi ngang con phố Bolsa, những gian hàng hoa mai, hoa đào đầy hai bên con phố. Tết sắp đến, người ta đang nở hội trong lòng, đón Tết vui. Tôi sẽ không vui Tết này. Đăng sẽ không vui Tết này.

Đăng chột ngừng xe ở một góc vắng, cuối phố. Chàng quay ngang, kéo tôi, gục mặt. Chàng hôn lên môi tôi. Tôi thần thờ, đón nhận, không chối từ. Thực sự, tôi muốn trao tất cả cho Đăng, rồi chờ đợi bão tố kéo đến. Tôi sẽ chịu nghiệt ngã cuộc đời, những ngày sắp tới. Nhưng thôi kệ, cuộc đời có bao lâu mà hững hờ. Nhạc sỹ họ Trịnh đã có câu viết trong bài hát như thế. Tôi lãng mạn để tim mình rơi vào sự tăm tối.

Nụ hôn của Đăng kéo dài. Tôi nhắm mắt tìm thấy hạnh phúc dâng lên. Tôi đã quên tôi. Tôi đã quên cuộc đời tôi. Tôi đã quên tương lai tôi. Tôi đã quên gia đình tôi ở quê nhà. Tôi đã quên thân phận tôi. Tôi đã quên vợ con Đăng. Tôi đã quên Kim. Tôi đã quên đạo lý một con người. Ngày mai tôi sẽ không còn.

Tôi đón nhận nụ hôn của Đăng, để chàng yêu tôi. Tôi hôn Đăng, để tôi yêu chàng. Ngày mai chuyện gì xảy đến sẽ xảy đến. Tôi sẽ nghị lực hay buông xuôi đón nhận. Đêm nay, Đăng yêu tôi, chàng đang phá vỡ cuộc đời tôi. Đêm nay, tôi hạnh phúc trong vòng tay người tôi yêu, chấp nhận

cuồng phong kéo đến ngày mai. Hạnh phúc có thể chỉ có một đêm nay. Ngày mai có thể sẽ không còn nữa.

Hạnh phúc tôi, chắc một đêm thôi, rất mong manh. Không có ngày mai. Ngày mai, cuộc đời tôi sẽ bị giông bão kéo tới, và tôi sẽ chìm mất cuộc đời.

Tôi ứa nước mắt nói với Đăng:

- Đăng ơi, em yêu anh. Đêm nay em bằng lòng hạnh phúc cho anh, dù rất mong manh, và ngày mai sẽ không còn nữa.

Tôi đã không còn là tôi nữa, và sẽ không phải là tôi nữa. Hạnh phúc của tôi, trong một đêm mùa Xuân, chắc chỉ có một lần thôi, ngày mai mong manh không còn nữa.

**HỒ VĂN XUÂN NHI**